

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 666/2017-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. novembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, čl. 49 a čl. 50 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tos 93/2016 a jeho uznesením z 29. septembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. decembra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, čl. 49 a čl. 50 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tos 93/2016 a jeho uznesením z 29. septembra 2016.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa podaním doručeným Okresnému súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) 27. januára 2016 domáhal povolenia obnovy konania v trestnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 2 T 98/2014.

3. Okresný súd návrh sťažovateľa uznesením sp. zn. 5 Nt 5/2016 z 9. júna 2016 podľa § 399 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol.

4. Proti tomuto rozhodnutiu súdu prvého stupňa podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú krajský súd uznesením sp. zn. 1 Tos 93/2016 z 29. septembra 2016 zamietol ako nie dôvodnú.

5. Návrh na povolenie obnovy konania sťažovateľ podal po tom, ako zistil, že *„v pôvodnom konaní neboli zistené skutočnosti potrebné pre naplnenie obligatórnych znakov skutkovej podstaty podľa § 171 ods. 1 Tr. zák. a tým pádom nebola verifikovaná skutočnosť, že u sťažovateľa zaistený materiál bol skutočne omamná a psychotropná látka, ktorej držanie zakladá trestnoprávnu zodpovednosť“*. Návrh odôvodnil tiež tým, že *„keďže expertíza vykonaná znalcom KEÚ – PZ, nezodpovedala percentuálne hodnoty zaistenej látky, neexistuje žiaden dôkaz, že išlo o psychotropnú látku“*.

6. Okresný súd podľa slov sťažovateľa konštatoval, že ním namietané zistenie *„bolo súdu známe už v pôvodnom konaní a preto nejde o nový dôkaz spôsobilý k rozhodnutiu súdu prelomiť právoplatné odsúdenie“*.

7. Sťažovateľ tvrdí, že krajský súd v rozhodnutí č. k. 1 Tos 93/2016-67 z 29. septembra 2016 *„neuviedol ako sa vysporiadal s dôvodmi návrhu sťažovateľa iba*

sucho konštatoval, že sťažovateľ v časti svojho návrhu vo svojej podstate namietal spôsob hodnotenia dôkazov v pôvodnom konaní – prioritne posudok KEÚ, následne tiež poukázal, že sťažovateľ v pôvodnom konaní priznal vinu, ktorá bola súdom prijatá a ako taká nenapadnuteľná odvolaním ani dovolaním“.

8. Podľa presvedčenia sťažovateľa mu krajský súd „*absolútne odmietol spravodlivosť*“.

9. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tos 93/2016 porušil jeho „*základné právo na spravodlivosť v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 49, čl. 50 ods. 1 Ústavy SR v spojení s čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru ESLP*“. Zároveň požadoval zrušiť napadnuté uznesenie krajského súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Taktiež navrhol priznať mu trovy právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

12. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

15. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, čl. 49 a čl. 50 ods. 1 ústavy a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tos 93/2016 a jeho uznesením z 29. septembra 2016, ku ktorému malo dôjsť tým, že všeobecné súdy rozhodujúce o návrhu na povolenie obnovy konania v trestnej veci sťažovateľa, napriek jeho presvedčeniu, že existoval dôvod na povolenie obnovy, tomuto návrhu nevyhoveli a navyše sa s jeho argumentáciou nevysporiadali.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa čl. 49 ústavy len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

18. Podľa čl. 50 ods. 1 ústavy len súd rozhoduje o vine a treste za trestné činy.

19. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

20. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tos 93/2016 a jeho uznesením z 29. septembra 2016

21. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa

všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

22. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia z 29. septembra 2016 okrem iného uviedol:

„Nadriadený súd poukazuje na to, že konanie o návrhu na povolenie obnovy konania sa obmedzuje na zistenie, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy uvedené v citovanom zákonom ustanovení. Z hľadiska splnenia podmienok pre povolenie obnovy konania nie je rozhodujúce, či o skutočnostiach alebo o dôkazoch, ktoré sa v návrhu uplatňujú, vedel navrhovateľ, ale či tieto skutočnosti alebo dôkazy boli alebo neboli skôr súdu známe. Skutočnosťou predtým neznámou sa rozumie objektívne existujúci jav, ktorý je v tej istej veci dôkazom, a ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci. Nové skutočnosti v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania treba preukázať novými dôkazmi. Predtým neznámym dôkazom sa rozumie predovšetkým dôkaz, ktorý nebol vykonaný v pôvodnom konaní (môže to byť aj výpoveď predtým nevypočutého svedka), ale aj dôkaz síce v pôvodnom konaní vykonaný, ale s novým obsahom (napr. zmena výpovede v pôvodnom konaní vypočutého svedka).

Za nové skutočnosti alebo dôkazy nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré možno zistiť z obsahu spisov. V konaní o návrhu na povolenie obnovy konania súd nemôže preskúmať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní, nakoľko, ako je zrejmé aj z § 394 odsek 1 Trestného poriadku, inštitút obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku slúži primárne na nápravu rozhodnutí, ktoré sú nesprávne preto, že boli urobené na základe nesprávnych skutkových zistení (v dôsledku nezohľadnenia dôkazov a skutočností súdu objektívne skôr neznámych).

Na základe uvedeného treba konštatovať, že posudzovanie splnenia podmienok obnovy konania v zmysle § 394 odsek 1 Trestného poriadku v danej veci a následne aj dokazovanie pred súdom I. stupňa bolo determinované návrhom odsúdeného na povolenie obnovy konania.

Odsúdený v časti svojho návrhu vo svojej podstate namietal spôsob hodnotenia dôkazov v pôvodnom konaní - prioritne posudok KEÚ.

V uvedenom rozsahu nadriadený súd konštatuje, že hodnotenie dôkazov vykonaných v pôvodnom konaní, t. j. dôkazov známych v pôvodnom konaní, súdmi I. resp. II stupňa, nemôže byť dôvodom pre povolenie obnovy konania, tak ako si to nesprávne vykladá odsúdený. Tento záver vyplýva z dikcie vyššie citovaného § 394 odsek 1 Trestného poriadku, z ktorého je zrejmé, že povolenie obnovy môže byť dôsledkom zistenia existencie výlučne dôkazov v pôvodnom konaní súdu (resp. súdom oboch stupňov) neznámych. Pri rozhodovaní v pôvodnom konaní prvostupňový súd pri hodnotení dôkazov bral zreteľ a vysporiadal sa aj s uvedeným posudkom.

Hodnotenie v pôvodnom konaní vykonaných dôkazov prichádza do úvahy pri posudzovaní podmienok obnovy konania len v rovine ich vzťahu k novopredloženého dôkazu súdu skôr neznámemu, a to v tom zmysle, či tento dôkaz, či už sám osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr súdu známymi, môže odôvodniť iné rozhodnutie vo výroku o vine alebo treste.

Existencia nových skutočností a dôkazov súdu v pôvodnom konaní neznámych je totiž len jednou z podmienok pre povolenie obnovy konania, nakoľko, aby bolo možné obnovu konania povoliť, je nevyhnutné (ako to vyplýva z § 394 odsek 1 Trestného poriadku), aby k nej pristúpila aj ďalšia podmienka, že ide o skutočnosti a dôkazy spôsobilé samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo treste. V posudzovanom prípade však táto ďalšia podmienka splnená nebola. Rozhodnutia súdov a prokuratúry, ktoré boli vydané po vydaní odsudzujúceho rozsudku nie je možné považovať za dôkaz ani za novú skutočnosť.

Odsúdený v pôvodnom konaní priznal vinu (ktorú teraz popiera!), toto jeho vyhlásenie bolo súdom prijaté (a ako také nie je napadnuté odvolaním ani dovolaním). Pokiaľ odsudzujúci rozsudok neobsahuje odôvodnenie je tomu tak aj preto lebo odsúdený sa právne účinne vzdal práva podať proti nemu odvolanie, preto bol vyhotovený zjednodušený rozsudok, ktorý odôvodnenie neobsahuje. Toto však neznamená - ako si to predstavuje odsúdený - arbitrárosť tohto rozsudku. Len fakt, že súd I. stupňa vyhodnotil dôkazy spôsobom, ktorý nezodpovedá predstave odsúdeného nie je dôvodom na jeho zmenu. Okrem

toho na riešenie námietok, ktoré prezentuje odsúdený v návrhu na povolenie obnovy konania a v sťažnosti, slúži odvolacie konanie.

Nadriadený súd preto konštatuje, že súd I. stupňa dospel k správne mu záveru, že neboli splnené podmienky obnovy konania uvedené v § 394 Trestného poriadku, osobitne v jeho prvom odseku, t. j. že v posudzovanej trestnej veci nevyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samej osobe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo treste tak ako na to správne poukázal v odôvodnení napadnutého uznesenia, v ktorom poukázal aj na zjavnú motiváciu odsúdeného.“

23. Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že tento sa všetkými, pre rozhodnutie návrhu o povolení obnovy trestného konania relevantnými, skutkovými ako aj právnymi otázkami zaoberal a dal na ne jasné a presvedčivé odpovede.

24. Druhostupňový súd ozrejmil, ako je potrebné nazerať na inštitút obnovy konania a splnenie akých podmienok si vyžaduje prípadné rozhodnutie, ktorým sa vyhovie návrhu na povolenie obnovy konania. Krajský súd pritom jasne a zreteľne v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, v čom videl ich nesplnenie vo vzťahu k návrhu sťažovateľa. Výstižne vysvetlil, čo je potrebné chápať pod novým dôkazom v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku upravujúceho podmienky povolenia obnovy trestného konania a presvedčivo argumentoval, prečo sťažovateľom uvedené námietky za také nebolo možné považovať.

25. Krajský súd poukázal na skutočnosť, že dotknutý znalecký posudok ako dôkazný prostriedok a z neho vyplývajúci dôkaz nebol súdu prvého stupňa v pôvodnom trestnom konaní neznámy a že okresný súd naň bral zreteľ a vysporiadal sa s ním. Taktiež krajský súd poučil sťažovateľa, kedy (za akých podmienok) v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy konania prichádza do úvahy hodnotenie v pôvodnom konaní vykonaných dôkazov (*„len v rovine ich vzťahu k novopredloženému dôkazu súdu skôr neznámemu, a to v tom zmysle, či tento dôkaz, či už sám osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr súdu známymi, môže odôvodniť iné rozhodnutie vo výroku o vine alebo treste“*), čo nebol

prípado s'ťažovateľa. Napokon súd druhého stupňa uviedol aj skutočnosť, že s'ťažovateľom v návrhu na povolenie obnovy konania prezentované námietky by mohli a mali byť predmetom odvolacieho konania, avšak ako vyplýva z rozhodnutia okresného súdu sp. zn. 5 Nt 5/2016 z 9. júna 2016, s'ťažovateľ sa práva podať odvolanie proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 98/2014 z 22. decembra 2014 vzdal.

26. Uvedené okolnosti trestnej veci s'ťažovateľa vylučujú akékoľvek úvahy o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajského súdu, prípadne o jeho arbitrárnosti.

27. Ústavný súd poznamenáva, že jeho kompetencie nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä spôsob, akým malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd.

28. Ústavný súd zdôrazňuje, že na posúdenie splnenia dôvodnosti návrhu na povolenie obnovy konania podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku sú zásadne príslušné všeobecné súdy. Skutočnosť, že s'ťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci krajský súd, nemôže viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom (v preskúmvanej veci krajským súdom) by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012). Podľa ústavného súdu však posúdenie dôvodnosti návrhu s'ťažovateľa na povolenie obnovy pôvodného konania v jeho trestnej veci krajským súdom, ktorý svojím uznesením zamietol s'ťažnosť s'ťažovateľa proti uzneseniu

okresného súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy, osobitne jeho závery, takéto nedostatky nevykazujú.

29. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého druhostupňového rozhodnutia dospel k záveru, že krajský súd jasne, zrozumiteľne, dostatočne podrobne a konkrétne vysvetlil, prečo v prípade sťažovateľa nie sú splnené dôvody na povolenie obnovy konania podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku.

30. Právny záver o zamietnutí návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania bol založený na racionálnej analýze skutkového stavu a ústavne akceptovateľnom výklade relevantnej právnej úpravy. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou, pričom právny výklad krajského súdu takéto nedostatky nevykazuje.

31. Keďže ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tos 93/2016 z 29. septembra 2016 a označeným základným právom na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 49 a čl. 50 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tos 93/2016 a jeho uznesením z 29. septembra 2016

32. Už zo samotného znenia citovaných čl. 49 a čl. 50 ods. 1 ústavy vyplýva, že v konaní, ktoré sťažovateľ napadol sťažnosťou podanou ústavnému súdu, k ich porušeniu dôjsť nemohlo.

33. Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 49 ústavy je ústavnoprávnym zakotvením zásady „*nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege*“, z ktorej vyplýva, že za trestný čin možno považovať iba také konanie, ktorého znaky sú popísané v Trestnom zákone

v niektorej zo skutkových podstát trestných činov a páchatel'ovi môže byť uložený iba taký trest, ktorý Trestný zákon pre danú skutkovú podstatu dovoľuje uložiť. Odhliadnuc od skutočnosti, že konanie o návrhu na povolenie obnovy konania sa priamo týchto otázok netýka, porušením tohto ustanovenia ústavy by bolo, keby skutok tak, ako je opísaný v právoplatnom rozsudku, nezodpovedal žiadnej zo skutkových podstát uvedených v Trestnom zákone. To, že skutok opísaný v právoplatnom rozsudku síce zodpovedá označenej skutkovej podstate trestného činu, no obvinený sa tohto skutku nedopustil, resp. ním spáchaný skutok nenaplnil všetky znaky danej skutkovej podstaty, neznamená porušenie čl. 49 ústavy. V takom prípade by mohlo ísť len o porušenie niektorého z ďalších článkov druhej hlavy siedmeho oddielu ústavy (pozri napr. II. ÚS 863/2016, III. ÚS 443/2017).

34. Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 50 ods. 1 ústavy, k jeho porušeniu by mohlo dôjsť iba za situácie, že by o vine a treste za trestný čin nerozhodol súd. Krajský súd v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania jednak nerozhodoval o vine ani o treste sťažovateľa, a taktiež z nijakej sťažovateľom uvádzanej okolnosti nevyplýva, že by o jeho vine a treste (v pôvodnom konaní) nerozhodol súd.

35. Tieto zistenia viedli ústavný súd k odmietnutiu sťažnosti aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) pre absenciu akejkoľvek príčinnej súvislosti medzi označeným postupom a rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením čl. 49 a čl. 50 ústavy.

K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tos 93/2016 a jeho uznesením z 29. septembra 2016

36. Sťažovateľ tvrdí, že napadnutým postupom a uznesením krajského súdu zároveň došlo aj k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

37. Ústavný súd poznamenáva, že na konanie o návrhu na povolenie obnovy konania sa čl. 6 ods. 1 dohovoru nevzťahuje. Svedčí o tom stabilizovaná judikatúra ústavného súdu (napr. III. ÚS 223/2017, IV. ÚS 108/2014, I. ÚS 227/2013 a tam uvedená judikatúra), ako aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (Kulnev v. Rusko, rozhodnutie z 18. 3. 2010, č. 7169/04, Rudan v. Chorvátsko, rozhodnutie z 13. 9. 2001, č. 45943/99). Ústavný súd totiž v tejto otázke konštantne vychádza práve z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej vyplýva, že pod ochranu podľa čl. 6 dohovoru nespadá konanie o návrhu na povolenie obnovy konania, pretože v tomto konaní ide o vydanie rozhodnutí, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru (o tom už bolo právoplatne rozhodnuté v pôvodnom konaní, ktorého obnovy sa sťažovateľ domáhal). Článok 6 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj SVÁK, J. Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina : Poradca podnikateľa, 2003. s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. 5. 1985, Décisions et rapports, č. 60; taktiež REPÍK, B. Ľudské práva v súdnom konaní. Bratislava : MANZ, 1999. s. 62 – 63, kde sa uvádza: „*Pôsobnosť (aplikovateľnosť) článku 6 zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda na konanie o obnove... a článok 6 ani nezaručuje právo na revíziu procesu*“, alebo aj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci sťažnosti č. 41372/98, Václavík proti Slovensku z 30. 9. 2003]. Ochrany práv obsiahnutých v čl. 6 dohovoru sa možno domáhať až v obnovenom konaní, t. j. po tom, ako bolo príslušným všeobecným súdom právoplatne rozhodnuté o povolení obnovy konania.

38. Vzhľadom na uvedené je sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti zjavne neopodstatnená a z toho dôvodu ju ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

K namietanému porušeniu práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tos 93/2016 a jeho uznesením z 29. septembra 2016

39. V danom prípade nemožno priznať sťažovateľovi ani záruky poskytované čl. 13 dohovoru, pretože už zo samotného znenia tohto ustanovenia vyplýva, že sa ho môže domáhať iba ten, „*koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené*“. Sťažovateľ síce tvrdil, že v jeho veci došlo krajským súdom k porušeniu práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, avšak pretože na konanie o návrhu na povolenie obnovy sa označený článok dohovoru nevzťahuje, nemohlo byť z tohto hľadiska porušené ani právo vyplývajúce z čl. 13 dohovoru.

40. Opäť je potrebné konštatovať, že medzi označeným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením ustanovenia čl. 13 dohovoru neexistuje príčinná súvislosť, preto je sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti zjavne neopodstatnená a z toho dôvodu bola odmietnutá podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

41. Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami uvedenými v petite sťažnosti, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením sťažnosti v časti požadovaného vyslovenia porušenia základných práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 ústavy), k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2017